MUKA ISUKRSTOVA,

KOJA SE PJEVA U VRIEME VELIKOGA PETKA, KADA IDE PROCESIJA NA

GORU KALVARIJU.

22822

Muka Boga Gospodina,
Isukrsta Božjeg Sina,
Po Ivanu Evangjelisti,
Ki Mariji plač navisti,
Sveta djeva, Božja mati,
Dan od plača svim da znati,
Vas kršćani na plač zove,
Začnje tuge jesu mnoge;
Zove duše bogu mile,
Da šnjom skupa sve procvile.
O kršćani, ustanite,
Ter na goru svi pojdite,
Razmišljajuć muku Boga,
Isukrsta razpetoga.
Mater Božju tak družite,
Ter nje tugu svi tužite,
Nek svak plače njenu žalost,
Da od Boga prime radost.
On u vrtu kad moljaše,
Krvav pot ga polevaše,
Razmišljajuć smrt i muke,
Kemu daše židske ruke,
Kada Juda s vojskom pride,

Proti njemu Isus ide,
Meštru svomu cjelov poda,
S kim židovom njega proda.
Židovi ga obtekoše,
Apoštoli pobigoše,
Sina Božjeg uhvatiše,
S prućem njega mučno biše,
Konopom ga tad svezahu,
Pljuske biče mu davahu.
Obraz lice popljuvaše,
Na njega zubi škripaše.
Brzo k Anni potekoše,
Da ga sudi, svi rekoše.
Tu bi Isus grozno mučen,
Pljuskan, matran i vas stučen,
Neki glavu tad skubahu,
Neki u obraz mu pljuvahu.
Oči pesćum sakrivahu,
Poličnice mu davahu,
Na kolena spred padahu,
Prorokuj nam, govorahu,
Svi na njega vapijahu,
Kako vuci svi zijahu,
Božja majka to neznaše,
S Mandalinom v kući staše,
Željno sinka uzdišaše,
Veselit se šnjim ufaše,
Ivan kada k Djevi dodje,
Ah tad Djevu žalost prodje,
Jerbo pride on plačući,
Teško i milo uzdišući,

Ter njoj reče vas trepeći,
Gorke suze on roneći,
Ča tu sediš, o Gospoje!
Gorko plači srce tvoje;
Crno ruho vrzi na se,
Jer ti nosim tužne glase,
Od ljubljena sinka tvoga,
Isukrsta, meštra moga,
Juda zlobni meštra svoga,
Izda Boga, sinka tvoga.
Židovi ga uhvatiše,
U tamnicu postaviše,
Sad ga strašno ondi muče,
Svi na njega grozno buče.
K Anni njega odpeljahu,
Da se sudi, vapijahu,
Anna njega nehti sudit,
Za ku smutnju neprebudit.
Neg Pilatu ga odpravi,
Da ti sinka on izbavi,
Dakle Djevo hitro hodi,
Zač smrt njega jur prihodi,
Jeda budeš kako moći,
Sinku tvomu još pomoći,
Čujuć Djeva ovi glasi,
Začme skubsti svoji vlasi,
Prsa tuče, vapijući,
Lica dere tugujući,
Glasom velim uzplakaše,
Prama sinku govoraše:
Ajme, sinko, željo moja!

Što zasluži ljubav tvoja,
Ki mi j' uzel radost moju,
Ki j' razcvilil majku tvoju?
Kamo sinko, kuda idem,
Da još sinko k tebi pridem.
Gdi su sinko učenici,
Tvoji dragi službenici,
Ki umriti stobom htihu.
Nepustit te odlučihu.
Ki zajedno govorahu,
Tebi tvrdo obećahu,
Da te svigdar s tobom biti,
Nigdar tebe zapustiti,
Gdi si Toma, ki si rekal,
Ah kad si se tad zarekal,
Govoril si: Svi pojdimo
I zajedno šnjim umrimo.
Gdi si ostali učenici,
Moga sinka družbenici,
Sada ste ga ostavili,
Kada su ga uhvatili,
Nitko ga ne nasleduje,
Nit Isusom spomenuje,
Mandalina neg s Ivanom,
Ki tuguju skupa s manom.
Ja već nimam pomoćnika,
Nit bolesti mojoj lika,
Neg ću plakat ća do svita,
Moga sinka rajska cvita.
Ovak Djeva kad plakaše,
Srcem tužnim zamiraše,

Al Židovi rano stahu,
Zlobno veće dokončahu.
Sina Božjeg kako tata,
Povedoše pred Pilata.
Svi ujedno ondi stahu,
Na Isusa vapijahu,
Strašnim glasom zavapiše,
Pilatu svi govoriše
Propni Isusa, o Pilate
Da se sbor ne tuži na te,
Ako nećeš ga propeti,
Gospodstvo ćemo ti uzeti,
Žitak njegov ako ljubiš,
Od cesara čast izgubiš.
Pilat ovo kada čuje,
Sebi prudno odlučuje,
Ter Isusa s pukom šalje,
Da k Irudu idu valje.
K Irudu ga odvedoše,
I s njim svi skupa pojdoše,
Kad ga vidi dopeljati,
Začme s njim se porugati,
I obuče u bele halje,
Nazad ga odpravi valje.
S Pilatom se Irud smiri,
S tim Isusa već razcvili,
Prvo nego vazam biše,
Z dvora Isusa izvodiše,
K stupu čvrsto svezaše ga,
Ter nemilo stepaše ga,
Poklam telo izfruštaše,

Sedeti ga postavljaše,
Purpurom ga obukoše,
Krunu trnja opletoše
Ku na glavu postaviše,
Ter ga kruto izraniše,
Slavni obraz pogrdiše,
Trst u ruke postaviše.
Grdo svak se šnjim rugaše,
Ovako mu govoraše:
Zdrav Isuse Nazareni,
Kralj žudijski sad krunjeni,
Zač sin Božji si se slavil,
I kralj židovski si se hvalil,
Ak' si Božji sin od naravi,
I ôn velik prorok pravi,
Ki te j' udril, prorokuj nam,
Ter očito svedoči nam,
Ružne pljuske mu davaše,
I na kolena spred padaše,
Ovak su se s njim rugali,
I nemilo pošpotali.
Staše Isus tad mučeći,
Židovom niš govoreći.
Kako janje umiljeni
I kako kralj okrunjeni.
Pilat dakle kada sidi,
Sudbu ovu da razvidi,
Čini žena slugu teći,
I šalje mu brzo reći:
Rad Isusa, koga tuže,
Ronih noćas mnoge suze.

Krivo su ga obtužili,
I pred tvoj sud privodili,
Kako ljudi zlobni i zali,
Svega puka veli mali,
Neg ga pusti s mirom, zdrava,
Jer proroka znam ga prava,
Ako ga ti sad pogubiš,
Tebe, mene i dicu zgubiš.
Pilat dakle kad to čuje,
Sve drukčije odlučuje,
Ruke svoje začme miti,
Zlobnu puku govoriti:
Prave krvi čist ću biti,
Neću Isusa pogubiti,
Jer govorim vam očito,
Da svi znate stanovito,
O Isusu vam govorim,
Uzrok smrti ne nahodim.
Tad Židovi vapijahu
Ter Pilatu govorahu:
Krv Isusa vrh nas budi,
Naše dice i svih ljudi,
Zato živa ne pusti ga,
Nego na smrt odsudi ga,
Zlobni Juda kad to čuje,
On od straha zamiruje,
Vidi onda Juda hudi,
Velegrišno da zabludi,
Krv pravednu prodajući,
Boga prava izdajući,
Teče k sboru, jaspru vrati,

Al po svem tem se neobrati,
Izpovida svim očito,
Da j' sagrišil strahovito
Krv pravednu prodajući,
Sina Božja izdajući,
Al k Isusu se nedaje,
Grih spokorit on nehaje,
Neće da ga Bog odreši,
Neg za vrat sam se obesi
Majka Djeva to čujući,
Gre k Pilatu tugujući,
Kad je htila poć čez vrata
Moliti se pred Pilata,
Vratari nju odganjaše,
Govoriti njoj nedaše.
Onda Djeva vapijaše,
Prema sinku govoraše:
Sinko dragi moja dika,
Tugo moja prevelika,
Ča ću sinko sad činiti,
Tebe kako osloboditi.
Ovdje j' Djeva procvilila
Ter vratarem govorila,
Vratari! mene pustite,
Tužnoj meni otvorite,
Otvorite meni vrata,
Da ja idem pred Pilata,
Molit ću ga za sve drago,
Da ne sudi moje blago,
Moje blago moju diku,
Moju radost preveliku,

Jeda li se na me smili,
I već tužnu nerazcvili,
Ter videći moji trudi.
On obrati krivi sudi,
Ča se Djeva već moljaše,
To sve manje opravljaše,
Oružnici nju karahu,
Oštro na nju vapijahu,
Nazada ju odrivahu,
Sprogovorit nedavahu,
Obrati se tada k puku,
Kažuć njemu svoju muku:
O židovski zali puče,
Jadoviti ljuti vuče,
Zač pravičnu krv prolivaš,
Sinka moga zač ubijaš,
On je tebe pital mannom,
Ti ga svakom mučiš ranom,
On je tebe učil sveta,
Ti ga hoćeš sad propeta,
On je tebe vazda ljubil,
A ti ga sad ćeš pogubit,
Ah Židovi četo zala,
Te je sinku dobra hvala;
Ako vam je što sakrivil,
Ili vas je s čim uvridil,
Mene sada probodite,
A sinka mi vi pustite,
Da sam žena ne gledajte,
Njegve muke meni dajte,
Al Židovi nemarahu,

Neg Pilatu govorahu:
Ak Isusu ti prostivši,
Cesarov već uvik nisi,
Prestraši se Pilat toga,
Sluša ljude a ne Boga,
Radi straha zalih ljudi,
Na smrt Boga tad odsudi,
Barabi čini oprostiti,
A Isusa umoriti,
U njem presta prava pravda,
Grih premože i nepravda.
Isus buduć odlučen,
Na smrt križa već odsudjen,
Onda biše jako mučen,
Iz purpure nog izsvučen.
Vrata s trubljom otvoriše,
Mnogo puka mnogo biše,
Speljaše ga van pred vrata,
Svezanoga kako tata,
Po plećih ga još bijahu,
Nogami ga porivahu,
Na ramenu križ nosiše,
S tolvaji ga obložiše,
Vidi Isus majku tužnu,
Od žalosti vele ružnu,
Začel ju je sad tišiti,
Ovako njoj govoriti:
Molim te kak majku moju,
Utiši već tugu tvoju,
Utiši se, molim tebe,
Nežali se radi mene,

Već me boli tuga tvoja,
Neg me muči muka moja,
Zato uzdrži suze tvoje,
Neponavljaj rane moje,
Za čovika hoću umriti,
Pak na brzo k tebi priti,
Željno tebe pohoditi,
I s tobom se veseliti,
Tako majko neka bude,
Da se sveta pisma sbude.
Križ na sebi sam noseći,
Jedva pod njim on hodeći,
A krv z njega svud roniše,
S krunom trnja okrunjen biše.
Kad Židovi to vidiše,
Nosit križa nemogaše,
Šimuna su tad silili,
S križem njega naprtili.
A Isusa svi peljahu,
I nemilo s njim rivahu,
Mnoge žene s njim hodjahu,
Smrt njegovu žalovahu,
Koje Isus kada vidi,
Ovako njim on besedi:
O gospoje i vi žene,
Neplačite z vrhu mene,
Plačte decu, same sebe,
A nemojte z vrhu mene,
Zač će skoro vrime priti
Kad hoćete govoriti,
S vrh nas gore vi padite,

Ti s' me Bože vazda ljubil,
Zašto si me sad zapustil,
Neostav' me tvoja kripost,
Budi s manom tvoja milost,
Razbojnika s desne strane,
Milost Božja tada gane,
Začme onda on moliti,
I Isusu govoriti:
Gospodine, Božji sine,
Primi duh moj, da nezgine,
Kada dojdeš u raj više,
Sluge tvoga spomeni se.
Odgovori Isus njemu:
Rič božansku daje njemu,
Danas s manum u raj ćeš priti,
Ondi slavan na vik' biti,
Pak se okrene majki svojoj
I k Ivanu družbi njenoj,
Začme majku sad tišiti,
I ljubeznjivo govoriti:
Molim tebe, utiši se,
Počini, ter ne plači se,
Nimam majko drugog blaga,
Ivana ti dajem draga,
Mjesto mene ti ga dajem,
Za sina ti ga pridajem,
Njemu za majku te izručam,
I tebe dievu preporučam
I ti budi njemu mati,
Od sad ćeš ga sinom zvati,
Pako reče učeniku,

Od straha nas sahranite,
Blažene su ke nerode,
Tere prsa ke nedoje.
Veća bude onda žalost,
Neg imaste negda radost,
Zač ne znaste pohojenje,
Od Sina Božja vam spasenje.
Na goru kad s njim dojdoše,
Do naga ga izvukoše,
Tad na križ ga razpinjaše,
Ruke noge prikovaše,
I na svite ždrib staviše,
Medju sobom razdiliše,
Zdignuše ga na križ naga,
Spasitelja nama draga,
Medju dvemi razbojniki,
Žitka svoga zlodelniki,
S križa Isus tad viseći,
Moli oca, govoreći:
Puku zlobnu Otče prosti,
Daj mu tvoje zrak milosti,
Zač ča čine sad neznaju,
Daj njim milost da se kaju,
Po tom toga žedan biše,
Pit od puka on prosiše,
Spužvu na trst postaviše,
Žučja i octa napuniše,
K ustam mu je prikloniše,
Š njum ga žejna napojiše.
Kad okusi nehti piti,
Neg' Otca začme moliti:

Ivanu dragu službeniku:
O Ivane moj predragi,
Učeniče u svemu pravi,
Evo tebi mati moja,
Ti ju primi pa bude tvoja,
Mesto mene ti nju ljubi,
I njoj verno svigdar služi.
Za majku nju svagdar drži,
Nigdar se je neodvrzi,
Mater Djevu ti ostavljam,
Eto sada ja odhajam.
Glavu svoju tad naklonil,
Za griešnike se j' pomolil,
Kako da bi Isus zaspal,
Bogu Otcu duh je predal'

Na stanju prema križu

Puče dragi i ljubljeni,
Oči gore na križ kreni,
Poglej onde spasitelja,
Duše tvoje otkupitelja,
Kako j' mrtav glavu nagnul,
Da bi k sebi tebe prignul,
Plačte gore, plačte polja,
Sveh vas plakat budi volja,
Plačte stabla, plačte lišća,
Plačte trave i sva cvića,
Plačte hribu, polja, lugi,
Zač je vridan svake tuge,

Plači oganj Stvoritelja,
Zrak i voda i sva zemlja,
Plačte stene i kamenje,
Plačte najzad sva stvorenja,
Najveć plači ti grišniče,
Smrti ove prav krivniče,
Smrti i muke jedinoga,
Uzrok jesi Boga tvoga,
Na kolena klekni doli,
Tere milost Božju moli.

Pod križem

O razpeti moj Isuse,
Spasitelju moje duše,
Molim tebe usliši me,
Da se skrušim pomozi me,
Čića griha ja sam smućen,
Vapijući prsa tučem.
Jerbo uzrok smrti tvoje,
Stalno su uvride moje,
Ja se kajem svih sad skupa,
Sveh mi j' žalost, sveh mi j' muka
Zač uvridih tebe Boga,
Raja svitlost nebeskoga,
Dobro moje svega svita,
Radost duše stanovita,
Prosti Bože milostivi,
Boga Otca sinu živi,
Prosti teške grihe moje,

Za krvave rane tvoje.
Obećivan ja ovdika,
Griešit neću već do vika,
Prije volit ću umriti,
Neg još tebe uvriditi,
Žalost griha ću držati,
Doklem život ću imati,
Vapim tebi sad klečeći,
Prosti grihe, sad moleći,
Milosrdje veće tvoje,
Neg su sve krivine moje,
Milosrdan budi meni,
O Isuse vas ranjeni,
O Isuse rajska dika,
Ne zapusti me grišnika,
Ne dopusti, da te zgubim,
Niti dušu da izgubim,
Ti smrt, muku i sve rane,
Podnesal si rado za me,
Čin' da budu za spasenje,
Tela moga sve življenje,
Smiluj mi se, Otče sveti,
O Isuse moj razpeti.

Plač Petra Apoštola

Verni puče i svi ljudi,
Čujte Petar kak' zaludi.
Reče Isus učenikom,
Vernim svojim službenikom,

Da u noći svoje tuge,
Smutit će se njegove sluge,
Da s' od njega te diliti,
Sav u mukah ostaviti.
Petar tada govoraše,
Meštru svomu zavećaše:
Ako ravno svi ostali
S tobom meštre ne bi ostali,
Ja zaisto ne smutim se,
Nit od tebe ne dilim se,
Do tamnice i do suda,
Slidit tebe ću po svuda.
Ovako Petar obećaše,
Al mu meštar govoraše:
Prvo nego pivac poje,
Požalit ćeš riči svoje,
Jerbo nećeš stalan biti,
Tri krat ćeš me zatajiti.
Petar meštru govoraše,
Ovak njemu obećaše:
Ako moral bim umriti,
Neću tebe zatajiti,
Al što hasne obećanja,
Kad u riči nije staja,
Jer Isusa on zataja,
I od meštra on odhaja,
Čujte sada, pak se žalil,
Da od reči je pofalil,
Evo mene stara Petra,
Kij zatajil svoga meštra,
Ja od njega odilih se.

Kad ga na smrt odsudiše,
Neznam ča ću učiniti,
Žalostan ću svigdar biti;
Kada Djeva i nje sestre
Dojdu tebe tužni Petre,
Kada dojdu učenici,
Tvoj' u službi družbenici,
Ter te budu svi molili,
Da njim poviš gdi j' Bog moli,
On Isukrst meštar pravi,
Ki j' ljubezniv od naravi
Koga svigdar ti ljubil si,
Nepustit ga odlučil si,
Ka j' potriba tebi bila,
Al kakova strašna sila
Meštra sada ostaviti,
Kad si želel s njim umriti,
Ah kak si se sad zarekal,
Kad si od njeg' tad utekal:
Ča ću njima govoriti,
Ča ću tužni tad činiti,
Vridan stalno neću biti,
Na' svem svitu već živiti;
Ah kad nadjem meštra moga,
Žalit ću se griha svoga,
Pasti hoću do zemljice,
Suzam umit moje lice,
Reći ću mu: meštre mili,
Evo Petra, ki sad cvili,
Cvili sebe nevirnoga,
Jer ostavi meštra svoga,

Cvili grih svoj, cvili izdanje,
Cvili svako pomanjkanje,
Prosi tebe sad prošćenje,
Griha svoga odrišenje,
Tužne ure onda biše,
Ke me od tebe razdiliše,
Glave moje neuzdignem,
Dokle milost nedostignem,
Sagrišil sam pa se kajem,
Zlobu moju sad poznajem,
Plakat hoću bez pristati,
Grih moj hoću tugovati,
Neg ti Bože odriši me,
S tobom u raj uznesi me,
Grišna dušo, kad to čuješ,
Zašto sad se ne smućuješ,
Petar jednoć tak' sagriši,
Ter ovako Boga tiši.
A ti svigdar sagrišuješ,
S grihi dušu naprćuješ,
Boga draga tak zapušćaš,
Milost Božju još izgubljaš,
Pak nemisliš još cviliti,
Boga prestat uvriditi.

Plač Majke Isusove

O vi muži, o vi žene,
Sad slušajte tužnu mene,
Mene Majku i Divicu,

Al sad tužnu siroticu,
Jer brez sinka moje dike,
Oh žalosti prevelike.
Umre Isus, sin moj mili,
Ki je onaj, da necvili?
Kako morem ja živiti,
I brez sinka tužna biti?
Ki je meni bil sva radost,
Mrtav sada strašna žalost,
Svidočite majke druge,
Ke poznate moje tuge,
One tuge i žalosti,
Ke vi znate same dosti,
Vas pozivljem, majke, žene,
Razmislite tužnu mene,
Ke takove tuge znate,
Mrtvo dite kad imate,
Vaša radost, živ je dika,
Mrtvo j' žalost prevelika,
Ah žalujte muži i žene,
Svi slišite žaleć mene,
Ter poznajte i vi druge,
Moga srca vele tuge,
S kem se tužim bolezniva,
Tužna majka svoga sina,
Isukrsta predragoga,
Sad na križu propetoga,
Plači mesec, plači sunce,
Jer pomrkne rajsko sunce,
Zvezda svaka i danica,
Jer potamnu Bogu lica,

Plači oganj Stvoritelja,
Plači voda sazdatelja,
Plači gora, plači polje,
Svakog srce neka kolje,
Jer pogine Isus mili,
Pogubi ga zbor nemili,
Plači drevo i kamenje,
Plači Boga sve stvorenje,
Plač' Isusa hrib i lugi,
Jer je vridan svake tugi.
Plače cviće, plače trava,
Sina Božja, Boga prava,
Plači stablo i sve kiće,
Jere umre rajsko cviće,
Plači zoro Boga tvoga,
Plači dragog sinka moga,
Plačte dnevi i sve noći,
Jer Isusu ni pomoći,
Plači dažju i mokrina,
Svi plačite Božja sina,
Plači nebo, plači zemlja,
Plačte svaka Spasitelja,
I va nebu duhi Sveti,
Jer vam umre Bog presveti,
Plačte muži, plačte žene,
Svi plačući glejte mene,
Ganite se na smilenje,
Plači najzad sve stvorenje,
Najveć plači ti grišniče,
Zlobni Boga odmetniče,
Jer ti grišeć, smrti Boga,

Krivac jesi propetoga,
Ki na križu viseć umre,
O devetoj danas ure
Grih tvoj ruke probodaše,
Noge s čavlim prikovaše,
Grih tvoj glavu njemu bode,
I bok levi mu probode,
Grih tvoj zlobni o griešniku,
Čini točit krvi riku,
Grih tvoj čavli izkovaše
S kemi Boga prikovaše.
Meči britve, mlatci, štriglje,
S ovim od teb' mučen bil je,
Sve si ovo ti izkoval,
Grišeć mučit si pomogal,
Poglej noge, poglej ruke,
Sina Boga strašne muke.
Ti si njega na to spravil.
Na križ njega si postavil,
Onda kada sagrišil si.
Smrt Isusu pripravil si.
Ah nemili ti grišniče,
Boga tvoga ubojice.
Misliš li ti još grišiti.
Muke Boga ponoviti?
Znajte dobro, da j' Bog pravi,
Da je dobar od naravi,
Da j' sin oca nebeskoga,
Boga prava i vičnoga,
Ki od ništa tebe stvori.
I te željno čeka gori.

On ti posla sina svoga,
Koga vidiš propetoga,
Da po smrti i po muke,
Tebe zvadi z vražje ruke,
Ter da tebe on Bog pravi,
Prama raju na put stavi,
Za š njim v raju pribivati,
Slavu Božju uživati,
Ah ki nebi njega ljubil,
Grišit već se neostavil,
O grišniku probudi se,
K Bogu svome sad vrati se,
Padi doli na kolina,
Ovak moli Božjeg sina,
Ah Isuse, Bože mili,
Kako srce moje cvili,
Jer ja tebe grišeć prodah,
I Židovom v ruke podah,
Ja sam grišnik, pružil ruke,
Za dati tebi težke muke,
Krivac jesam smrti tvoje,
To sad kolje srce moje,
Ja se kajem i tugujem,
Suzami obraz zalivujem,
Griha mala i velika,
Pomanjkanja svakolika,
Ćutim žalost preveliku,
Jer uvridih rajsku diku,
Tebe Bože moj predragi,
I nebeske kralju slavi,
Prosti dakle dragi bože,

Da se grišnik spasit može,
Ja sad molim milost tvoju,
Da nezgubim dušu moju,
Prosti, prosti, gospodine,
Isukrste Božji sine.
O grišniku, ki sad cviliš,
Glej da već Boga neuvridiš,
Obećanja spomeni se,
U grih više ne vrati se,
Stalno će ti Bog oprostiti,
Milost svoju udiliti.

Amen.

Od crkve sv. Marg. do crkve Bl. Dj. M. pripjeva se svakoj kitici:

»Povedoše Gospodina
Na raspeće Božjeg sina«.

MOLITVA

Pogledaj molimo Te Gospodine na ovu obitelj, za koju ne uzboja se Gospodin naš Isus Krist predati se rukama griešnika i podnijeti muke Križa. (Koji s tobom živi i kraljuje u vjeke vjeka). — Amen.

Ova molitva, pet očenaša i pet „Zdravo Marijo“ sa dometkom: „klanjamo se Tebi Isuse i hvalimo Tebe jer svojim križem svijet odkupiš“ moli se u svim crkvama i na Kalvariji klečeći.

Naklada Štamparija „Jadran“ Dubrovnik